

rigtigst, ligesom jeg antager, at det i enhver Henseende er ubetænkeligt at lade det blive ved dette lille Lovforslag, som det nu foreligger fra det andet Thing.

**F. M. Hansen:** Med Hensyn til den Tid, der kunde medgaae ved at lade dette Lovforslag igjen gaae over til det andet Thing, troer jeg, at vi ikke behøver at være Betænkelsefulde i saa Henseende, thi Landsthinget har, som bekendt, mange Dage, hvortil det ikke har det Mindste at bestille, og det kunde derfor meget godt vedtage dette lille Lovforslag anden Gang. Den historiske Meddelelse, den høitærede Finansminister gav, er fuldkommen rigtig, men jeg skal fremhæve som et Hovedpunkt deri, at han jo ikke har sagt, at det er umuligt at gennemføre Sagen; tværtimod har han sagt, vel ikke i Aften men jeg har her hans Ord trykte for mig, at det ingenlunde er givet, at Regjeringen, hvis Loven bliver som den nu er, ikke vil tage Initiativet til at fremkalde denne Forandring, idet Regjeringen allerede paa et tidligere Stadium har taget Initiativet for at gennemføre en Forandring. Jeg skal gjentage, at den Hovedvægt, jeg lægger paa Forskjellen, er, at man, ved at vedtage Loven som den er, ligesom gaaer ind paa at have det Bud, som findes i § 1 i Loven af 11 Marts 1851, og det mener jeg, at man dog ikke uden nærmere Overveelse skal gjøre. Med Hensyn til Affattelsen af Lovforslaget som det foreligger seer jeg forøvrigt en Betydning i Ordene „indtil videre“, thi jeg seer slet ikke, hvad de skulle betyde. Det forekommer mig, at man burde have ladet dem falde aldeles bort, thi der hvor de staae forandre de slet ikke Sagen. Naar man havde ladet Portofriheden vedblive fremdeles, havde man derved sagt det Selve, og Ordene „indtil videre“ have virkelig aldeles ingen Betydning i en Lov.

**Finansministeren:** Naar jeg, som et Moment, der fortjente at tages i Betragtning, tillod mig at fremhæve, at der maatte tages Hensyn til, at dette Lovforslag er vedtaget i det andet Thing i den Skikkelse, det nu har, tænkte jeg naturligtvis slet ikke paa, hvorvidt det andet Thing vilde have Tid til igjen at beskæftige sig med Sagen eller ikke. Jeg troet

heller ikke, at det hos Fleertallet af det høitærede Things Medlemmer kan have været Gjensand for en saadan Misforstaaelse, at jeg i den Henseende skulde have tænkt paa Tidsbesparelser eller Tidsspilde. Der er fra Regjeringens Side aldrig sagt, at Portofriheden ganske vilde kunne ophæves, men kun at Forholdet vilde kunne ordnes, — at der var Trang til denne Ordning. Den ærede Rigsdagsmand finder, at der i Affattelsen er en Incorrecthed — idet det hedder, at den bestaaende Portofrihed bestaaer „indtil videre“ — fordi det har den samme Betydning, som om der stod, at den bestaaer fremdeles; men det er jo dog ellers antaget, at der kan ligge nogen Betydning i, at det fremgaaer af en Lov, at det er Meningen, at der skal gives en anden Lov om den samme Materie, og var dette ikke Tilfældet vilde f. Ex. mange Bestemmelser i den bestaaende Grundlov være overflødige. Men naar der staaer, at den bestaaende Portofrihed skal bestaae indtil videre, saa ligger deri, sammenholdt med den almindelige Portoreformlov af 1851, en bestemt Tilfældighed af, at det er en Sag, som ikke længere end høist nødvendigt kan undgaae Afgjørelse ved Legislaturen, og denne Betydning troer jeg dog nok er saa meget værd, at man ikke behøver at finde disse Ord „indtil videre“ meningsløse.

**Monrad:** Jeg skjønner ikke, at Thingets Stilling til denne Sag i det Væsentlige vil blive forandret, enten man vedtager eller forkaster det foreliggende Vædringsforslag. Hvis Thingets Medlemmer havde en saadan Kundskab i disse Forhold, at de selv kunde fremlægge et Lovforslag om denne Sags Ordning, saa kunde det maaskee lade sig gjøre, men jeg troer, at, uagtet Sagen ikke i sig selv er af nogen væsentlig Betydning, saa griber den dog saa dybt ind i smaa administrative Forhold, at det vilde være yderst vanskeligt for Thinget selv at fremme et selvstændigt Lovforslag angaaende denne Sags Ordning. Naar Sagens Stilling da er saaledes, at det dog i det Væsentlige efter mit Skøn kommer til at beroe paa, hvorvidt Regjeringen vil see sig istand til at komme med et Lovforslag angaaende denne Sags Ordning, saa er Forskjellen efter min Mening ikke stor, hvad enten